

Сјећам се прве фудбалске утакмице којој сам присуствовао. Отац ме одвео на бањалучки градски стадион, играли су Борац и Осијек са Драве. Знам да смо карте купили на првој билетарници код касарне, а потом упловили у гунгулу и метеж код старог улаза за стајање. Увео ме отац на стадион на раменима. Смјестили смо се на сам обод јужног стајања, ближе западној трибини.

Уз повремене одморе, стари ме држао на раменима цијелу утакмицу пошто сам био мањи од радног стола на којем сада пишем. Сјећам се да је био пун Борчев стадион и да је експлодирао када је Борац дао гол. Махао сам неким свиленим црвено-плавим шалом и плескао рукама. Не могу са сигурношћу да кажем, али мислим да је Осијек успио до краја да нам да гол и да је утакмица завршила резултатом 1-1. Чика Илија, Бог да му душу прости и његов семафор, тако маленом ми нису били баш на линији прегледности. Од тада ме често стари водио на стадион да гледамо утакмице Борца, углавном на југ и повремено на запад. Сјећам се да је говорио, а и дан данас то каже: "Стајање је за стадион".

Утакмице су биле наш ритуал.

Кафа, пиво, сок у Арији и на стадион. Утакмице викендом су биле наш ритуал. Ми клинци смо тада играли фудбал по свим замисливим и незамисливим површинама. Оно што је карактерисало тај фудбал поред разноразних статива је и широк дијапазон прекршаја којих нема у судијским приручницима. Енац, три корнера, пенал и слично. Код тих

прекршаја тражило се да се одмакнеш три метра, након чега би било "ај бураз ниси на Борчевом".

Борчев је био синоним за нешто велико, можда и највеће на свијету.

Када сам порастао довољно велики да могу прећи сам преко главне улице, није било потребе да ме Џони води на утакмице. Остало је сјећање на та наша фудбалска отац-син дружења викендом.

"Најбољи доживљај у мом животу"

Супруга од мог другара ради као наставница српског језика и књижевности у једној приградској школи. Једном приликом, ученицима је задала писмени задатак са темом "Најбољи доживљај у мом животу" или нешто тако. Када је прегледала писмене задатке, налетјела је и на рад ученика којем је најбољи доживљај у животу био први одлазак на стадион са оцем.

Описао је до танчина све, са оном дјечијом искреношћу и емоцијом коју сам и ја осјећао. Од пуног стадиона, голова, гужве и галаме около... Није изоставио ни "дебелог човјека" који је цијело вријеме скакао, галамио и навијао за Борац. Дјечак је написао да му је управо он идол од тог тренутка. Тај "дебели" и дан данас воли да загалами, поготово када иде у сјечу бадњака и обуче вунени прслук са златиборском шаром.

Зашто ово пишем и кога ово интересује?

ФК Борац је покренуо акцију "Родитељска трибина" са циљем повећања гледаности, популаризације Борца и омасовљења црвено плаве армије. Колико пута сте рекли у себи, када ја добијем дијете па кад га одведем на стадион, замишљали моменат да свог омладинца ухватите за руку и поведете га да погледа фудбал "за вел'ке". Ја још увијек живим за тај тренутак, а вама који сте у прилици да то урадите, помало и завидим.

Већ од сутра можете себи испунити давнашњу жељу. Васпитавајте своју дјецу да воле Борац, јер је то њихов клуб, један од симбола њиховог града. Борац има душу, колико год се неки трудили да то оспоре. И трајаће Борац, запамтите то! Трајаће док год будемо своју дјецу доводили да га гледају и бодре.

Колумна: Први пут са оцем на Борчевом